

— Поровѝ малко! — рече на Вжлча. — Под това дърво има цигулка. Вземи я оттам. С нея ще свириш. Вжлчо подпжхна крака, зарови . . . Но цигуларя пусна дървото и му притисна здраво краката.

Држпна се Вжлчо, зави страхотно.

— Туй ти се пада! — рече свирача. — Кой овци дири, гуслар не става!

Тржгна свирача сам из гората. Држпна той лжка и пак засвири.

Зачу го Лиса, дойде при него. Спря се, послуша, па заговори:

— Хубаво свириш, бай цигуларко. Можеш ли някак и мен научи като теб така харно да свиря. Тогас по-лесно пилци ще хващам.

— Мога, кумице, — рече свирача. — Ела след мене.

И Лиса тржгна. Стигнаха една тясна пжтека. От двете страни лещак растеше. Свирача сведе един клон жилав.

— Дай си крачеца, — рече на Лиса. — Ще го завжржа да се оггне. Така по-лесно ще джржиш лжка.

— Вземи, вжржи го, — отвжрна Лиса.

Той ѝ завжрза кракжт о клона. После уведе друг клон отсреща и пак ѝ рече:

— Тук другия крак ще поогжнем.

И той завжрза здраво и него, па пусна двата клона свободно. Лиса увисна като палячо, замаха крака, заскимтя страшно.